

seda spolku oprávněný podle stanov zastupovati spolek na venek může proto platně a pro spolek závazně vykonávati toto své právo jen v mezích stanov. Nebylo tvrzeno, že se spolkový výbor usnesl na zrušení sjednané kupní smlouvy, překročil tudíž Josef B., zrušiv koupi bez usnesení spolkového výboru, své zástupčí oprávnění a žalovaný spolek není proto podle §§ 1016 a 1017 obč. zák. jeho projevem vázán. Neobstojí proto důvod, z něhož nižší soudy žalobu zamítly.

Čís. 8413.

Nabídl-li se žalobce podle § 410 c. ř. s. přijati místo zažalovaného předmětu určitou částku peněz, jejímž zaplacením se může žalovaný osvoboditi od plnění tohoto předmětu, má se soud přidržeti návrhu žalobce, jak byl učiněn, a nesmí z prohlášení jeho vyloučiti některou část (úroky).

(Rozh. ze dne 26. října 1928, Rv I 227/28.)

Žalobce domáhal se na žalovaném, by mu vydal věci dodané mu žalobcem anebo zaplatil 46.532 Kč se 6% úroky od 20. srpna 1923. *První soud* prvního státního soudu uznal žalovaného povinným vydati žalobci věci, v žalobě podrobně uvedené nebo zaplatiti mu 46.532 Kč se 6% úroky od 1. září 1923. *Odvolaací soud* vyhověl odvolání žalovaného potud, že zrušil výrok, odsuzující žalovaného alternativně k zaplacení 46.532 Kč se 6% úroky od 1. září 1923 a místo toho uznal právem, že se žalovaný může od povinnosti k vydání věci v rozsudku podrobně uvedených osvoboditi zaplacením 46.532 Kč, žalobu ohledně 6% úroků ze 46.532 Kč od 1. září 1923 zamítl.

Nejvyšší soud změnil rozsudek odvolacího soudu v napadené části tak, že se žalovaný může od povinnosti k vydání věci v rozsudku prvního soudu uvedených sprostiti zaplacením 46.532 Kč se 6% úroky od 20. srpna 1923.

Důvody:

Odvolaací rozsudek správně praví, že se soud, nabídne-li se žalobce podle § 410 c. ř. s., přijati místo zažalovaného předmětu určitou částku peněz, jejímž zaplacením se žalovaný může osvoboditi od plnění tohoto předmětu, má přidržeti návrhu, jak byl učiněn. Avšak důsledně měl se pak i odvolací soud tohoto návrhu přidržeti a do rozsudku pojeti žalobcovo prohlášení, jak bylo v žalobě učiněno, že se žalovaný může povinnosti od vydání věci v prvním rozsudku uvedených sprostiti zaplacením 46.532 Kč se 6% úroky od 20. srpna 1923, a nesměl z prohlášení toho vyloučiti část, jak učinil s úroky, ohledně nichž žalobu zamítl. Prohlášení žalobcovo podle § 410 c. ř. s. jest jednostranným projevem žalobce, jednostranným jak proti soudu, jenž nezkoumá přiměřenost nebo oprávně-

něnost žádané částky, tak i proti odpůrci, jenž se o něm ani nemusí vyjádřiti, ale svým vyjádřením nemůže na jeho vyřízení nic změnit. Výrokem soudu podle § 410 c. ř. s. se žalovanému neukládá povinnost, by platil peněžitou částku, nýbrž dává se mu jen k tomu právo. Zavázaným jest jen žalobce, jenž musí od žalovaného podle jeho volby přijmouti i peníze místo zažalovaného předmětu. Nijak na tom nesejde, zda žalobce částku, kterou je ochoten podle § 410 c. ř. s. přijati, označuje přesně jako jednotnou částku jistinnou či zda ji rozloží na částku jistinnou a na částku úrokovou, žádaje kromě jistiny také ještě procento ze žádané částky na úrocích od určitého dne, neboť, nezkoumají-li soudy přiměřenost aniž oprávněnost žádané částky, nemohou se ani zabývati s otázkou, zda jsou po právu též úroky a zda nejsou snad zahrnuty v celkové částce.

Čís. 8414.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

V kromobyčejně silném, potřebami pravidelného provozu neodůvodněném výfuku parostroje při posunování, jest spatřovati příhodu v dopravě. Lhostejno, že tento výfuk parostroje nebyl bezprostřední příčinou úrazu, nýbrž teprve výfukem způsobené splašení se koní.

Jest přesně rozlišovati spoluzavinění poškozeného na příhodě v dopravě a na úrazu.

(Rozh. ze dne 26. října 1928, Rv I 379/28.)

Strojvůdce vlaku, veda stroj odpojený od strojírny poblíže stanoviště povozů, kde stál také žalobce se svým povozem, dal se do rychlé jízdy, při čemž 6—7krát vyfukl prudce páru, kteréhož mimořádného výfuku se koně žalobcovi lekli a se splášili, čímž se stalo, že koně, které žalobce držel na uzdě, vlekli ho i s vozem s sebou, při čemž předním kolem vozu byly žalobci přejety obě nohy. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud prvního stupně z polovice důvodem po právu, odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. **Důvody:** Splašení koní bylo ovšem bezprostřední příčinou žalobcova zranění, nezáleží však na tom, zda poslední příčina jest příhodou v dopravě, nýbrž na tom záleží, zda zranění, byť i prostředech, souvisí příčinně s příhodou v dopravě. K tomu dlužno v souzeném případě přisvědčiti, neboť prudký výfuk páry, o nějž tu jde, jest pokládati za abnormální a tímto výfukem se stalo, že se žalobcovi koně splášili a v dalším důsledku žalobce zranili, což vše jest v příčinné spojitosti s abnormálním, prudkým výfukem páry. Jde tu tedy o příhodu v dopravě, v jejímž důsledku žalobce byl zraněn, kteráž má veškeré známky příhody v dopravě po rozumu § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Nelze přisvědčiti žalované, že splašení koní jest posuzovati pro dráhu jako skutečnost neodvratitelnou, neboť splašení mohlo býti zabráněno